

KEŘE ŠÍPKOVÉ

Keře šípkové, vaše ohně pozastavené, opravdu mi
dovolíte sáhnout do vás, a tím opravit chybu
v sobě?

A jak poskládat zvuky, jež budu vyluzovat,
nesmím-li slova, neboť by prohloubila omyl,
a nesmím-li smích, protože toliko duplikátem –

Keře šípkové, vaše hadí zornice nalité krví, která mě
volá, jejímž hlasem vystříkané mám uši, opravdu
pustíte mi žilou, budou trny vaše vůkol tím
spásným katem?

Jestli ano a já hluchotou na místě nezešílím, něco
natrhám, dobelhám se domů a uvařím čaj, takový
čaj z nicotnosti výborný je na zažívání,

až ze sebe zas vytlačím nějaká voňavá hovna
poezie.